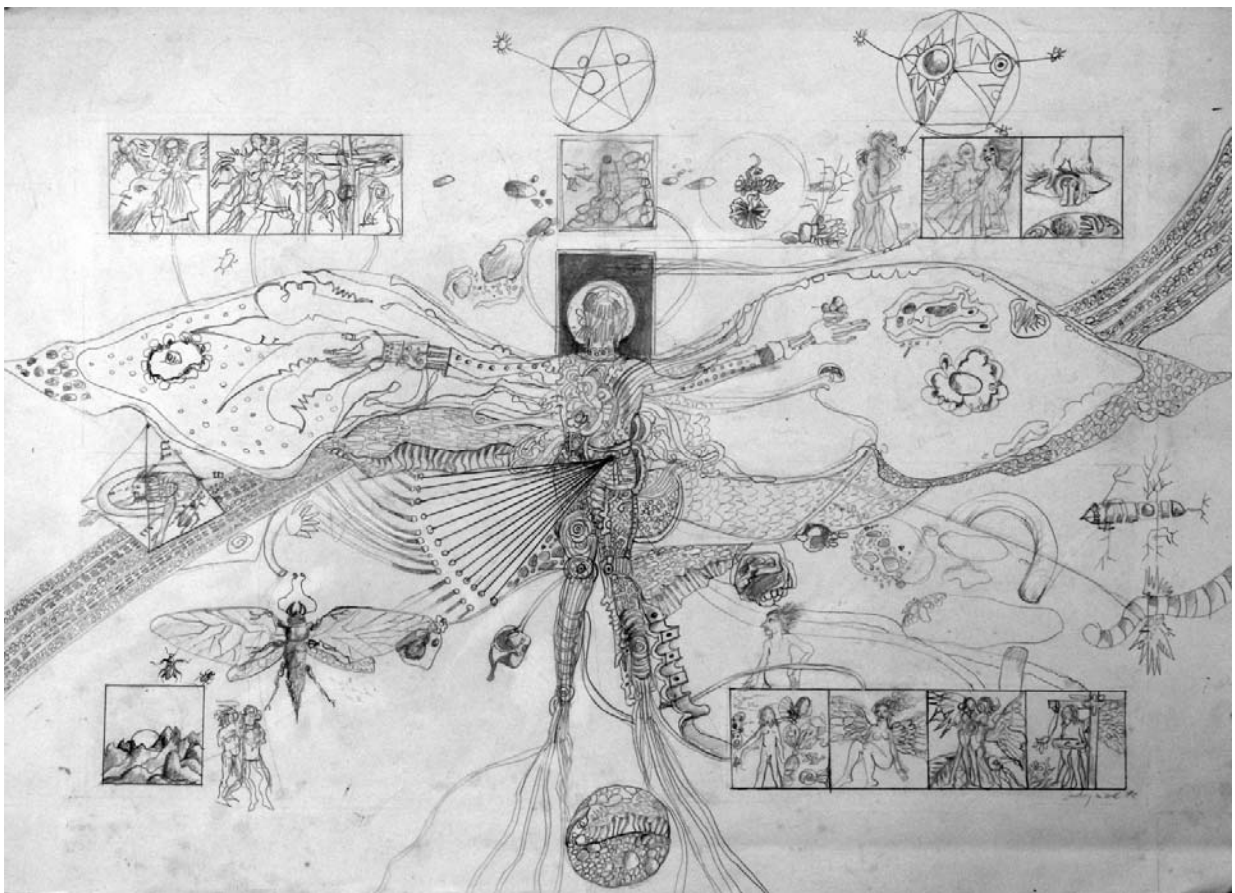

PESMI

Dih narave

Pred seboj vidim šop trave. Pohojena je.
Nekatera stebelca so zmečkana in polomljena.
Ta mirujejo.
Tista, ki stojijo pokonci se zibajo, kakor da bi pihljali rahel veter.
Vendar vetra ni, tudi živali ali človeka, ki je morda pohodil
travo ni bilo nikjer.
Morda je to dih travnika, ki živi v tej globeli.

Ta dih poznam.
Pred leti sem sedel na gozdnem pobočju.
Bila je noč. Takrat mi je v neskončni tišini gozda in neba
dahnila v vrat in v lase rahla sapica.
Zmrazilo me je.
Šop trave zraven katere sem sedel, je bil
pokončen in miren, ni se zibal, kakor, da bi bil
navajen na ta večerni pozdrav.

Ljudje so menili, da je to dih, dih mrzlega zraka, ki
se zvečer in ponoči zliva v doline.
Sam sem ga začutil kakor dih, ki obuja praspomine.
Nekaj takega, ko se v popolni tišini, svetloba in daljni zvezdni dih mršijo v
majhne delce, ki tavajo in se spreletavajo po praznini.

V popolni tišini gozdne jase ta dih rahlo in nežno premika in vozlja
moje misli in občutke, ki prihajajo iz globin mojega jaza.
Misli so vrele na dan in se potapljale v dele mojega bistva,
ki ga še sam ne poznam prav dobro.
Bile so to rahle, komaj zaznavne misli, ki so tavale in se sprijemale
ali odbijale ena od druge.

Nobena misel ni bila dokončna ali osvetljena.

Le tiho so se plazile in ogledovale, približno tako, kakor naj bi se to dogajalo pri meditaciji.

Ugotovil sem, da so misli raztrgane, nekako tako, kakor naj bi se to zgodilo z našim velikim Vesoljem.

Ker verjamem v Stvarstvo – neskončno množico vesolij in drugih čudes in časa, ki je na strani človeka, je naenkrat prevladal razum in misli so dobile znano posvetno obliko

V daljavi sem zaslišal strel.

Kmalu za tem je skoraj tik ob meni obstala košuta.

Ranjena je bila v zgornji del svoje elegantne noge.

Pogledala je vstran, potem še mene.

Imela je prekrasne modre oči.

Trenutek je še stala in čutila je, da ji ne morem pomagati.

Zbežala je naprej, v prekrasni gozd, njen dom.

Ne dolgo za tem sem zaslišal lajež psov in lomastenje dveh lovcev z ognjem v očeh, ki sta zdrvela mimo mene.

Ko se je vse pomirilo, se je v gozd vrnila spokojnost.

Takrat so tudi misli začutile svojo resnico: stvarnost je eno;

Stvarstvo pa povsem nekaj drugega – Veličastnega.

S košutami sem se velikokrat pogovarjal, hodile so past travo h koči, v kateri sem takrat prebival.

Še danes mi je hudo, da eni od njih nisem mogel pomagati.

Dvojna resnica

Vitez je jezdil zmaja, ki je jezdil konja.

Drugi Vitez je jezdil konja, ki je jezdil zmaja.

Pod njima se je razprostiralo Mesto.

Ulice, parke in trge je pokrivala množica meščanov.

Nihče se ni ozrl v nebo, kjer sta jezdila viteza.

Ker imam veliko fantazijo in vidim nenavadne stvari in dogodke,

vsaj tako sta trdila, tako oče kakor mati,

nad prizorom nisem bil presenečen, niti začuden.

Ker sem vedel, da so meščani tako zavzeti z lastnim preživetjem,

da so komaj opazili tiste, ki niso imeli nikoli dovolj posvetnih dobrin in oblasti.

Ko sem zavzeto opazoval veličastni prizor na nebu, je k meni pristopil dramatik I. M.

Iztrgal se je iz množice, kakor to včasih stori riba,

ko odplava iz jate in ostane sama v praznini rečnega korita, in tiho rekel:

“Prikazen na nebu živijo meščani vsak dan, tako tisti bogati kakor tisti revni, a je ne vidijo. Ne vedo niti ne slutijo, da je s prikaznijo ali celo z njimi kaj narobe. Na prste ene roke bi lahko preštel tiste, ki vidijo resnico.”

Prizor je bil tako presenetljiv kakor, da bi videl Mesto v njegovem bistvu.

Tukaj ni bilo mogoče ničesar storiti.

Če bi rekel, da zadostuje en Vitez na konju in

hudobni zmaj, bi me vsi obsodili za klerikalca.

To me sicer ne bi prizadelo, vendar ne bi imelo kaj takega nobenega smisla,

le zakaj bi sedel na mravljišče rdečih mravelj?

Hrepenenje

Čeprav nisem cvet,
vsak dan pred moj obraz
prileti kolibri.
Ima prekrasne temnomodre oči.
Krila ima pretkana s srebrnimi nitkami.
Kadar plahuta s krili,
mi blag vetrc boža oči, lica in ustnice.
Ko odleti vidim prekrasne travnike,
polne trav in čudovitih rož ter njihovih drobnih občudovalcev.
Prekrasni so.
Nebo je modro in bleščeče svetlo.
Nekega dne kolibrija dolgo ni bilo.
Takrat sem začutil, da začenjajo
prekrasni travniki veneti.
Najprej so postali škrlatni,
potem so postali komaj vidni.
Te krasote ni obsijala svetloba, ki zvečer ugasne za obzorjem.
Potem ko jih je prekrila tema, na nebu ni bilo zvezd.
Svetloba izhaja iz iskre, ki je v meni.
Potem ko je spet priletel kolibri, je čudoviti svet
rož in trav spet zasijal v prekrasnih barvah.
Ne vem,
kakšen bo ta čudoviti svet
če moj kolibri nekega dne ne bo priletel.

Šepet prijatelja in večni dialog

Modrikasto zelene krošnje dreves so izginjale v meglicah.
Meglice so se zgostile v meglo, ki je objela reko in opazovalca.
Skozi meglo se je slutilo modrikasto nebo.
Če si pogledal navzgor, nisi več videl grotesknih stolpnic in Mesta

Ljudje so bili le temnejši odtenki meglic.
Mestnega hrupa, nenavadnih šumov in besed se ni slišalo.
Misli in čute je napolnil prijazen in srečen obraz prijatelja,
pesnika in pisatelja Jožeta, pravzaprav njegovega bistva, ki lebdi v prostoru.

Čutim, kako sediva drug ob drugem na klopi in se pomenkujeva.
Govoriva o prostoru v katerem prebivava; velikanski in veličasten je.
A skrivnosten in brezbrizen v svojem obstajanju in delovanju.
Le zakaj bi te mogočne tvorbe, galaksije, kvazarje ali črne luknje zanimalo bitje,
ki živi na toplem kamnu, ki ga segreva in osvetljuje majhna zvezda?

Sami smo, tudi smrt ima vsak svojo.
Sama smrt ni tako huda, saj je odmaknjena v podzavest in neznane daljave.
Prijatelj je pričakal tega zadnjega gosta umirjeno in s toplim nasmehom.
Vse je vedel. Začutil je Resnico.
To mi je zašepetal v uho, dahnilo je kot rahla sapica.

Lovišče nočnih metuljev

Mrak, ki je prekrival nebo se je raztezal do obzorja.
Na robovih Mesta so hiše in stolpnice izginjale v mraku, stopile so se z njim.
Vse bolj se je temnilo, mestne luči so se samodejno prižigale.
Najbolj je bleščala luč okoli bližnje cerkve sv Jakoba.

Prijatelj Vladimir je imel tam svoje lovišče nočnih metuljev.
Nekoč je ujel »egiptovskega prelca«, metulja, ki v enem dnevu prileti
iz daljnega Egipta v naše kraje. Zelo poredkoma se to dogodi.
Nekoč sva se v njegovem lovišču pogovarjala o Egiptu.

Tam so spoznali enega Boga.
Za Vladimirja je bil Bog, »Neskončnost narave«,
Temu so postavljena svetišča po vsem Planetu.
Prišel bo čas, ko se bosta neskončnost in večnost združila.

Večnost je Božja narava.
O »Neskončnosti narave« sanjajo ljudje in še vsi tisti, ki so spoznali svoje.
Vesolje jim je dovolilo, da ga spoznavajo.
Bog je v ljudeh, v bitjih, ki občudujejo naravo Vesolja,
čeprav ga mnogi zaslutijo le poredkoma.

Beseda Večnosti in Neskončnosti je Stvarstvo.
V Stvarstvu sta Neskončnost in Večnost enaka, a ne ista.
Bog je prisoten v vseh dimenzijah, zato je lahko povsod v Stvarstvu.
Včasih ga čutimo z vso silo, drugič vladata praznina in neskončni nič.

Ko je ujel prečudovitega egiptovskega prelca,
je začutil divjo strast narave.
Vedel je, da bo njegova draga priletela za njim, čeprav je pol manjša.
Noč je bila zelo dolga, ob svitu je vendarle priletel dragulj.

Pri tej čudoviti dogodivščini, ga je misel na to, da ju je moral neusmiljeno usmrtiti,
da bi ostala brezhibno ohranjena, z vsem tistim čudovitim srebrnim prahom vred,
pretresla in streznila.

Čas, ki smo ga takrat živeli, je preveval daljni klic generala Franca: » Živela smrt«

